

Tohle jsou fakta: Jsem sama. Na hoře. Letadlo, na jehož palubě jsem byla, se zřítilo. Tělo mám samý šrám a podlitinu, a jestli si nevyčistím ránu na levé noze, zanítí se. Pohmožděný, možná zlomený prst rychle otéká. Mám velmi málo jídla a vody. Slunce je ještě vysoko, ale za pár hodin se setmí a mým jediným přístřeším je kovový vrak, který může každou chvíli vybuchnout.

Strachy se mi zvedá žaludek. Vroucně si přeju, abych znovu ležela na travnatém břehu a nechala ztěžklá víčka zavřená. Přemítám, jaké to bude, až přijde smrt. Podobné, jako když mě najednou přepadne spánek? Půjdu za světlem, nebo bude všude jen tma?

Přestaň.

Já nechci umřít. Ale potřebuji plán.

Musíš jít.

Hlas v mojí hlavě je naléhavý, neústupný.

Musíš jít, musíš jít, musíš jít.

Zůstaň naživu.

Moje taška na jednu noc. Na stromě. Strhnu ji dolů. Ostré bolesti v rameni si nevšímám. Přehrabuju se oblečením, které jsem si sbalila na víkend v Chicagu. Vyřadím koktejlové šaty, boty na jehlách, tenkou podprsenku, krajkové spodní prádlo. Oblečení do posilovny. Díkybohu. Něco užitečného. Odložím bavlněné šaty, legrační podprsenku a kalhotky. *Nemysli na modřiny, které se ti vybarvují na stehnech. Nemysli na tržné rány na bocích. Nemysli na ohnutý malíček ani na to, že začíná podezřele modrat. Nemysli na krev, kterou máš všude, na bílých šatech, na břiše i na stehnech. Nemysli. Hýbej se.* Natáhni si běžecké legíny, sportovní podprsenku, ponožky, reklamní tričko z jakéhosi desetakilometrového závodu.

Můj telefon. Musím najít mobil. Kde je? Zběžně přelétnu pohledem trosky. Nic.

Hýbej se. Hýbej se. Lahvička drahého parfému, šampon a kondicionér, čisticí olej, pleťová voda a peelingová emulze,

samostatná pleťová mléka pro tělo, obličej, ruce, oblast pod očima: pryč. Vysoušeč vlasů a kulma: pryč. Počkat. Kabely. Škubnutím odtrhnu a schovám. Prázdna lahvička od pleťového tonika, pudřenka se zrcátkem, cestovní balení laku na vlasy. To všechno je užitečné. Možná. Odsunu stranou. Vyloučím deodorant, make-up a zubní kartáček. Balzám na rty putuje do tašky, do jedné z kapes na zip.

Taška není nijak zvlášť těžká. A teď do jeho kufru. Trhlinou ve švu vyčnívá rukáv košile značky Turnbull & Asser. Náhradní tričko. Beru jeho mikinu s logem Harvardu. *Nemysli na to, jak moc voní po něm.* Bože, je cítit po něm!

Musíš jít.

Vytahuju větrovku. Pár ponožek. Hotovo.

Co ještě. Uvažuj. Tyhle věci tě udrží při životě.

Plátěný kryt kabiny se třepotá na spodní větvi stromu. Sroluj ho. Přivaž k tašce. Lékárnička vězí zaseknutá za pahýlem prohnílého stromu. Plastové pouzdro je nakřápnuté, ale obsah zůstal netknutý: jód, dezinfekční roztok, obvazy, nůžky, léky proti bolesti, antihistaminika, šitíčko, lepicí páska.

Pohledem se zastavím u kabiny. Můj telefon. *Musíš se vrátit, znovu dovnitř.* Je tam jídlo. Voda. Bez toho nepřežiju déle než dva dny. Z motoru stoupá dým, černý a hustý. *Dovnitř. Dovnitř. Dovnitř.*

Plastová taška. Přesně tam, kde jsem ji nechala, za předním sedadlem pro spolucestujícího. Čtyři proteinové tyčinky, sáček oříškové směsi, neotevřená láhev vody. Plechovka dietní koly. Na chvíli mě přepadne závrať. Zašátrám rukou po podlaze a nahmatám ostrý kus skla. Zvednu ho a spočinu pohledem na rozdrčené přední desce svého telefonu. Pokusím se ho zapnout, ale displej tvořený pavučinou střípků zůstává černý. Rozbitý! *Do prdele, do prdele, do prdele!* Stejně ho vezmu s sebou. Oči mi slzí od dýmu. *Soustřed' se. Soustřed' se.* Sáhnu za zadní sedadlo. Flísová deka, rolička široké lepicí pásky, kousek smotaného